

מסורת הש"ס

(א) מ"א ל"ג וכן נחמ"ס פ"ג
לחמ"א (ב) לקמן דף מ"ז.
(ג) מ"א ל"ג דף דף מ"ז.
(ד) נחמ"ס (ו) א' ל"ג ק.
(ה) א' ח"מ דל"ג מעל (ו) ג"כ
ונחמ"ס.

נוסחת הריב"ן

(א) קמ"א: (ב) שבה מעל
ויפ"ר לחמ"א כ"כ:
(ג) מחמ"ס:

הגהות הב"ח

(א) ג"כ נחמ"ס שהפריש
א"כ אפ"י אפ"י מן הקלה:
(ב) ש"ם קרבן לש"ס
הטאתו יט"ל לא יא'
כנהיה שהפריש לעצמו
אפ"י מן הקלה על הקלה
א"כ אפ"י מן הקלה על הקלה
המורה מן הקלה:

הגהות מהר"ב

רנשבורן

(א) ג"כ מן התורה על
המורה אפ"י. מיהא אפ"י
נחמ"ס מחמ"ס ונקיטו כח
שפריש לעצמו: (ב) ש"ס
לעצמו מעת מן. מיהא מן
נחמ"ס ויר"ע ע"ל: (ג) ר"ח
ד"כ מ"א ופ"ר ופ"י שפ"ר
שפ"ר מעל ופ"ר עד שפ"ר
זו נחמ"ס לפ"ד: (ד) ח"ס
ר"ה שפ"ר ופ"י בקרבן של
ד"כ כלל י"ב מן הקלה
ואפ"י הרי"ה הרי"ה לא
מעל אפ"י: (ה) בא"ד
ולשום חמ"ס ד"כ ד"כ
פ"ר י"ב מן הקלה על
מקור הרי"ה חמ"ס לע"ל
ד"כ מ"ב כ"ד הרי"ה
[ו] ר"ח על טמאה ופ"י
ולשום מן האפ"י. י"ב
לפ"ד מ"א חמ"ס. מן כח
הסס חמ"ס על ד"כ ח"ס
אלו. ח"מ: [ז] ר"ח י"ב
שפ"ר מעל ופ"ר נחמ"ס
ה"ג ופ"י הרי"ה ג"כ.
ח"מ: [ח] בא"ד הרי"ה
ופ"י כ"כ שפ"ר קמ"ל מ"א
לפ"ד: [ט] בא"ד חמ"ס
שפ"ר ופ"ר. ח"י ופ"ר
נחמ"ס. ופ"י כ"כ. ח"י
ע"ש: [י] ר"ח כ"ד ופ"י
ש"ס י"ב להפ"ר מפ"י
שפ"ר לע"ל להפ"ר.
ח"מ: שפ"ר לע"ל
ולש"ס מן להפ"ר נחמ"ס:

הגהות החוספות

- 1. מיהא קרבן נחמ"ס.
2. מ"ל י"ב. 3. ל"ג
בקרבן של חמ"ס על ד"כ כ"כ
4. ל"ג דלח"י. 5. ל"ג
ולשום ח"מ. 6. ל"ג ופ"ר
ע"ל. 7. ל"ג חמ"ס נחמ"ס
אפ"י ט"ז. 8. ל"ג
דלח"י. 9. ל"ג קרבנות
טמאה. 10. ל"ג
משפחה.

מי שאמר פרק רביעי נזיר

כת.

עין משפט
נר מצוה

מה א (מ"י) פ"ה מה'ל
פסולי מוקדשין
(ל"ח) (מ"י) פ"ג מה'ל
שגט ה' [ג]:

בו ב מ"י פ"ה מה'ל
פסולי מוקדשין ה'ל
ו ופ"ד מה'ל מעילה
ה"ה:

בו ג ד מ"י פ"ד מה'ל
מעילה ה"ה [פ"ט]
כ"ח:

מה ה מ"י פ"ד מה'ל
מזכות ה"י:

תורה אור השלם

- 1. ואם כבש יביא קרבנו
לחטאת וקנה המזבח
יביאנה: ויקרא ד לב
2. או ודע אל"ף וקראו
אשר חטא והביא קרבנו
שעריה עוים המזבח
נקבה על וקראו אשר
הקטא: ויקרא ד כח

מיוסף רש"י

בזמן שהן סתומין. על
פירש ל"ג לקנות טמאה ול"ג
לקנות טמאה (כ"ח וכו').
שהרי מעל. ולשום טמאה
הקדש לחמ"ס. דל"ג נכר
חמ"ס (ש"ס).

פ"י הרא"ש

ח"ל על חטאת ודבית
קרבנו על חטאת כ"ס
שעריה מביא והביא קרבנו
שעריה עוים על חטאתו:
לא בעל ולא כ"כר לא מעל
בעושה כן בשוגג דאין
מפילה אלא בשגגה
מפ"ר הקדש לרשות
הרי"ה בשוגג. וכ"כ
הקדש להקדש קא מפ"י
ולא מעל ה"לך לא כפר
דלא יצא הקרבן מחוקתו.
ויכין רבשגג לא כפר דין
הוא נמי במחמ"ס ליקור
הטאת חלב ולשעוהו
הטאת ד"כ דלא כ"כ:
שהרי מעל ויפ"ר.
שדבועת א"ן בהן קורשה
הגוף כשנתן לקנות בהם
בהמה לצדו קרבן אחד
יצאו לחמ"ס ה"לך כ"כ:
למטור לומר על חטאתו
(בשעריה עוים) לא כ"כ
אלא דהו דבמ"ס על חטאתו.
אבל ג"כ כשבה כ"י יבוא
קרבנו לחטאת. וכת"ב
כסוף הפרישה וכ"כ על"ו
הכותן על חטאתו: קתי
מיהא בהמה. שהרי א"ן
אדם מגלה על בהמת
אכ"י: [מת"י] נזק עליה
אחד מן הדמים אינו יכול
להפ"ר שלאחר ויריק אחד
מהדמים הוא מותרת בין
ולישטא למחוס וליכא חו
ע"י נפש ה"לך לא מצ'
פ"ר. וי"ע ס"ב שאפ"י
ששחט ולא נזק אינו
יכול להפ"ר ומפ"ר כג"מ
משום הפסד קרישים מ"מ
אם הפ"ר מופ"ר. ופ"ר
משפט אינו יכול להפ"ר
ד"ר"כ כמו אינו יכול להפ"ר
ד"ר"כ. ותיבה הוא דאם
נטמאת שביא קרבן
טמאה: כ"ר"א בגלגלת
טרה. דהו טוף נזירותה
אבל בגלגלת טמאה יפ"ר.

שהרי לא מעל. בשוגג אם שגג והקריב קרבנו על הדם קרבן של חלב דלמתי בקדושתיהו קאי כיון דבהמה קדושה קדושת הגוף ולא נפק לחולין כה"י כיון שאלו נהנה ממנה לא כיפר במו"ד דלא עשה כלום שאינו יכול להתכפר בקרבן של דם כלל לא לא מעל אם עשה (י"ב) בשוגג האו"ל ואינו מו"ל או מרשות הקדש אלא מהקדש זה להקדש אחר ומתוך שלא מעל לא כיפר והכי מפרש ליה נפרק נזיר דמ"ד דכ"כ (דף מ:). ואח"כ שאלו רואין בשוגג דלא כיפר דין הוא כשנתמ"ס לעקר חטאת חלב ולעשות טמאה דם דלא כיפר ה' על חטאתו. ופ"ר. הכהן על חטאתו כבשה ל"ד כ"כ אלא דכמו"ד אינו יכול לשנות אפ"י נמעות וכן מיהא כמפ"ר דכ"כ (פ"י) הפריש מעות לחטאת חלב והביאם על חטאת דם לחטאת דם והביאם לחטאת חלב בשוגג מעל לפיכך כיפר נזיר לא מעל לפיכך לא כיפר [אלמ"ה] נזיר אף נמעות לא כיפר וכו"ש נהמה דלא מ"י משנה [ו] ופ"י

הוא כשנתמ"ס לעקר חטאת חלב ולעשות טמאה דם דלא כיפר ה' על חטאתו. ופ"ר. הכהן על חטאתו כבשה ל"ד כ"כ אלא דכמו"ד אינו יכול לשנות אפ"י נמעות וכן מיהא כמפ"ר דכ"כ (פ"י) הפריש מעות לחטאת חלב והביאם על חטאת דם לחטאת דם והביאם לחטאת חלב בשוגג מעל לפיכך כיפר נזיר לא מעל לפיכך לא כיפר [אלמ"ה] נזיר אף נמעות לא כיפר וכו"ש נהמה דלא מ"י משנה [ו] ופ"י

הוא כשנתמ"ס לעקר חטאת חלב ולעשות טמאה דם דלא כיפר ה' על חטאתו. ופ"ר. הכהן על חטאתו כבשה ל"ד כ"כ אלא דכמו"ד אינו יכול לשנות אפ"י נמעות וכן מיהא כמפ"ר דכ"כ (פ"י) הפריש מעות לחטאת חלב והביאם על חטאת דם לחטאת דם והביאם לחטאת חלב בשוגג מעל לפיכך כיפר נזיר לא מעל לפיכך לא כיפר [אלמ"ה] נזיר אף נמעות לא כיפר וכו"ש נהמה דלא מ"י משנה [ו] ופ"י

הוא כשנתמ"ס לעקר חטאת חלב ולעשות טמאה דם דלא כיפר ה' על חטאתו. ופ"ר. הכהן על חטאתו כבשה ל"ד כ"כ אלא דכמו"ד אינו יכול לשנות אפ"י נמעות וכן מיהא כמפ"ר דכ"כ (פ"י) הפריש מעות לחטאת חלב והביאם על חטאת דם לחטאת דם והביאם לחטאת חלב בשוגג מעל לפיכך כיפר נזיר לא מעל לפיכך לא כיפר [אלמ"ה] נזיר אף נמעות לא כיפר וכו"ש נהמה דלא מ"י משנה [ו] ופ"י

הוא כשנתמ"ס לעקר חטאת חלב ולעשות טמאה דם דלא כיפר ה' על חטאתו. ופ"ר. הכהן על חטאתו כבשה ל"ד כ"כ אלא דכמו"ד אינו יכול לשנות אפ"י נמעות וכן מיהא כמפ"ר דכ"כ (פ"י) הפריש מעות לחטאת חלב והביאם על חטאת דם לחטאת דם והביאם לחטאת חלב בשוגג מעל לפיכך כיפר נזיר לא מעל לפיכך לא כיפר [אלמ"ה] נזיר אף נמעות לא כיפר וכו"ש נהמה דלא מ"י משנה [ו] ופ"י

שהרי לא מעל. בשוגג אם שגג והקריב קרבנו על הדם קרבן של חלב דלמתי בקדושתיהו קאי כיון דבהמה קדושה קדושת הגוף ולא נפק לחולין כה"י כיון שאלו נהנה ממנה לא כיפר במו"ד דלא עשה כלום שאינו יכול להתכפר בקרבן של דם כלל לא לא מעל אם עשה (י"ב) בשוגג האו"ל ואינו מו"ל או מרשות הקדש אלא מהקדש זה להקדש אחר ומתוך שלא מעל לא כיפר והכי מפרש ליה נפרק נזיר דמ"ד דכ"כ (דף מ:). ואח"כ שאלו רואין בשוגג דלא כיפר דין הוא כשנתמ"ס לעקר חטאת חלב ולעשות טמאה דם דלא כיפר ה' על חטאתו. ופ"ר. הכהן על חטאתו כבשה ל"ד כ"כ אלא דכמו"ד אינו יכול לשנות אפ"י נמעות וכן מיהא כמפ"ר דכ"כ (פ"י) הפריש מעות לחטאת חלב והביאם על חטאת דם לחטאת דם והביאם לחטאת חלב בשוגג מעל לפיכך כיפר נזיר לא מעל לפיכך לא כיפר [אלמ"ה] נזיר אף נמעות לא כיפר וכו"ש נהמה דלא מ"י משנה [ו] ופ"י

בזמן שהן סתומין ולא בזמן שהן מפורשין ת"ל יקרבנו בקרבנו הוא יוצא ויאנו יוצא בקרבן אביו יכול לא יצא במעות שהפריש (א) אפ"י מן הקלה על הקלה מן החמורה על החמורה אבל יוצא בקרבן שהפריש לעצמו מן הקלה על החמורה מן החמורה על הקלה ת"ל יקרבנו על חטאתו עד שיהא קרבנו לשום (ב) חטאו יכול לא יצא בהמה שהפריש לעצמו מן הקלה על החמורה או מן החמורה על הקלה על החמורה או מן החמורה על הקלה שכן אם הפריש בהמה על החלב והביא על הדם או על הדם והביא על החלב ישהרי לא מעל ולא כיפר אבל יוצא במעות שהפריש לעצמו מן הקלה לקלה ומן החמורה לחמורה מן החמורה לקלה ומן הקלה לחמורה שכן אם הפריש לעצמו מעות (ג) מן החלב והביא על הדם על הקלה ועל החלב ישהרי מעל וכיפר ת"ל על חטאתו עד שיהא קרבנו לשום חטאו קתני מיהא בהמה מאי לאו אפ"י בעלת מום לא תמימה אבל בעלת מום מאי ככתומה דמאי מאי איריא דקתני מעות שהפריש אביו ליתני בעלת מום הכי נמי דלמאי חו"א דמאי דמ"י היינו מעות: **מתני'** נזק עליה אחד מן הדמים אינו יכול להפ"ר ר"ע אומר יאפילו נשחטה ע"ה אחת מכל הבמות אינו יכול להפ"ר כ"ר"א בתגלגלת הטרה אבל בתגלגלת הטומאה יפ"ר שהוא יכול לומר אי אפשי באשה מנוולת רבי (מ"א) אומר אף בתגלגלת הטרה יפ"ר שהוא יכול לומר אי אפשי באשה מנוולת: **גמ'** מתני' דלא כ"ר א"ל יקדו דאי ר"א דלא גילחה בחמורא וכיון דאית לה ניוול מצ"י מופ"ר (ובהא פליגי) חנא

דמין דאי כקתומין לגלגל כמו על מעות סתומין ומדמי הילכח דה"ה דלענין אותה הילכח נתקבלה דמעות סתומין יפלו לנדבה ניהא דוקא מעות ולא בהמה ופ"י על מעות נהמה על מעות אביו היינו מפורשין דאם כן היכי מסיק א"ל יוצא במעות אביו שהרי מגלה על מעות אביו והא א"ן מגלה אלא על מעות סתומין (לקמן דף ג').

לא תמימים. עליהם אינו מגלה דהוא כמפורשים: **נזק** ע"ה אחד מן הדמים. כגון שגמרה נזירות נהמה והביאה קרבנות נזירות טהרה שהן ג' בהמות כבשה לחטאת וכבש לעולה וא"ל לשלמים ונזק עליה אחד מן הדמים טמאה או עולה או שלמים אינו יכול להפ"ר נדרה לענין שלא מתטורן לגלה ולהניח שאר קרבנות לפי שאין כאן עוד עינוי נפש דבין מותרת ואי משום שזריכה לגלה ומוטעו עליה אשה מתגלגלת אפ"ר לה כפאה נכרית הכי מפרש בגמרא חלל אי לא נזק הדם ע"י אינו יכול להפ"ר נגמרא מפרש עינוי נפש אפ"ר דלא מימסרסר אלא שעתא פורתא: **רבי** עקבא אומר אפ"י נשחט. ולא נזק הדם אינו יכול להפ"ר נגמרא מפרש משום הפסד קדשים ומסיק בגמרא כשנשחטה החטאת שאם יפ"ר לה נמלאת בהמה זו חלל לנית השריפה שהיא אינה זריכה לחטאת וגם לא יוכל לזרוק דמה לשם שלמים דחטאת שלא לשמה פסולה יש להסתפק אם היפ"ר לה אם מופ"ר או שמתא יש כח ביד חכמים לעקור דבר מן התורה כבש ולא תעשה: **כ"ר"א**. שאינו יכול להפ"ר אחר שזרק אחד מן הדמים בתגלגלת טהרה כדפי' שגמרה נזירות טהרה אלא בתגלגלת טומאה כגון שנטמאת נזירותה והביאה קרבנותיה בטומאה: **אע"פ** שזרקו דמים יכול להפ"ר מפני שאפ"ר לומר לה אי אפשי באשה מנוולת כלומר שהיא זריכה למנות מעתה נזירות טהרה ותאסר בין יש כאן עינוי נפש וה"ג נגמרא מ"י ל"ג ניוול שר"ל עינוי וקשה לישנא (דעניו) דאי אפשי דהו ליה למימר משום עינוי וז"ל דקאי אדר"ע דקאמר ששחטה"ה אחת מן הבהמות אינו יכול להפ"ר מפני שאפ"ר (א' [נזוא] להפסד קדשים אפ"ר דאסורה בין עד שיטמאו שאר הבהמות וזרוק דמן ויש כאן עינוי נפש פורתא כשז"ל הוא פורתא אינו יכול להפ"ר כשז"ל הפסד קדשים אלא בתגלגלת טומאה דליכא עינוי נפש גדול שותפת ובעי למימי נזירות אחת [מורה] שיכול לומר לה אי אפשי [נעניו] גדול א"ר משום דר"מ קאמר האי לישנא אי אפשי קאמר ת"ק נמי אי אפשי: ה"ג אי אפשי באשה מנוולת. שזריכה לגלה כסוף נזירות טהרה כדמייב בהדיא ולת"ק אפ"ר כפאה נכרית הכי מפרש בגמרא: **תגלגלת** מעבבת. מלשמות בין: וכיון דאי לא גילחה אסורה ואית לה ניוול. פ"י נזק עינוי נפש שזריכה ליהו"ת מעונה מן היין עד שחגלה מ"י מיפ"ר בעבור היא שעתא פורתא דאסירה בין:

מצוס
שזריכה לחזור ולמנות ניה טהרה: ויכול לומר אי אפשי באשה מנוולת. פ"י מעונה ומוטעו משחיתת יין: ור"מ אומר דאף בתגלגלת הטרה יפ"ר משום גלגלת לנשחט ניוול ויפ"ר כ"כ שלא מצטרף להתנוול בגלגלת. וז"ל דאפי' נזק (עליה) כל הדמים מיפ"ר כל זמן שלא נלחה.